

Christus' hemelvaart geeft blijdschap aan Zijn kerk

Lezen: Lukas 24:44-53

Tekst: Lukas 24:50-53

Zingen:

Ps. 47:3

Ps. 134:3

Ps. 43:3, 4, 5

Ps. 119:86

Ps. 108:2

En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel. En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren allen tijd in den tempel, lovende en dankende God. Amen.

Geliefde gemeente, eigenlijk is Hemelvaart een zeer wonderlijk feest. Er vindt een scheiding plaats, een afscheid, en toch is er grote blijdschap. Wie krijgt dat nu bij elkaar? Denk eens aan het moment dat je afscheid moet nemen van een geliefde. Dat geeft toch verdriet? Dat geeft toch smart? Dat geeft toch rouw? Maar Hemelvaart geeft blijdschap, terwijl er toch een scheiding is. Wat wonderlijk.

Jongens en meisjes, toen de Heere Jezus naar de aarde kwam met Kerstfeest, wat zei die engel toen tegen de herders? *Ziet, ik verkondig u grote blijdschap.* En wat gebeurde er op Paasavond? Toen de Heere Jezus naar Zijn discipelen ging, terwijl de deuren gesloten waren en zij de opgestane Levensvorst zagen, staat er in Johannes 20: *De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen.*

Maar tussen die twee momenten, die boodschap in de velden van Efratha en die heerlijke verschijning in de opperzaal van Jeruzalem, ligt ook nog wat anders. Daar liggen de momenten dat de Heere begon te spreken van Zijn lijden en sterven. Ja, toen werden de discipelen bedroefd, innerlijk bedroefd. En dat is nog wel te begrijpen. Maar voordat de Heere Jezus ging lijden en sterven, heeft Hij ook gezegd dat Hij weer op zou staan uit de doden, maar dat landde niet bij de discipelen. En Hij heeft ook gezegd dat Hij weer heen zou gaan naar Zijn Vader. Dat drong wel tot hen door, al begrepen ze er niets van. Maar ze voelden aan: de Heere Jezus gaat bij ons weg. En opnieuw was er droefheid.

Maar toen het daadwerkelijk gebeurde, daar op de Olijfberg, toen de Heere Jezus inderdaad naar de hemel ging, staat er nergens in de Bijbel dat er ook maar één discipel begon te wenen. Nee, ze gingen zonder de Heere Jezus letterlijk bij hen, van de Olijfberg terug naar Jeruzalem, met grote blijdschap. De harten van de discipelen waren vervuld met vreugde, hemelvaartsvreugde.

Wat is dat geweest? En wat is het ook vandaag nog, als de kerk des Heeren verblijd mag worden in de hemelvaart van Christus? Laten we dat geheim eens opdiepen uit de woorden die vanmorgen onze aandacht vragen.

1. De leiding tot die blijdschap
2. De oorzaak van die blijdschap
3. De werkzaamheid in die blijdschap

1. De leiding tot die blijdschap

Als we terugkijken op de tijd dat de Heere Jezus rondwandelde op de aarde, dan is dat voor de discipelen een heel bijzondere tijd geweest. Allereerst werden ze geroepen. Allereerst zocht de Heere hen op, gedreven door Zijn zondaarsliefde. Hij openbaarde Zich aan hen als de beloofde Messias, Die in het Oude Testament was voorgezegd. En tegelijk volgde daarop nog iets, want Hij riep hen ook om vissers der mensen te worden.

Dat zijn twee belangrijke momenten geweest in het leven van de discipelen, waardoor ze de Heere Jezus gingen volgen. Wat is dat voor een volgen geweest? Dat was een dagelijks verkeren in de nabijheid van de Heere Jezus. En overal waar de Heere Jezus naartoe ging, daar waren de discipelen ook, met uitzondering van die eenzame momenten dat Hij alleen wilde zijn om te bidden. Maar daarbuiten waren Zijn discipelen altijd bij Hem. Zij waren Zijn volgelingen.

Maar dat zou zo niet blijven. Er zou een scheiding komen. En daar heeft de Heere Jezus ook over gesproken. De eerste scheiding die kwam, was Zijn lijden en sterven, die kruisdood op Golgotha. Maar Hij is niet in de dood gebleven, dat weten wij. En de discipelen hebben dat ook ervaren, want op de derde dag is Hij opgewekt uit de doden.

En wat deed Hij toen? Toen zocht Hij als de goede Herder Zijn schapen elke keer weer op. Maar heel anders dan in de afgelopen drie jaren. Toen waren ze elk uur, elk ogenblik, in de nabijheid van de Heere Jezus. Maar na Zijn opstanding deed de Heere Jezus dat zo niet meer. Hij was niet meer dagelijks bij hen. En daarmee waren de discipelen ook niet dagelijks bij hun Meester.

Er brak een tijd aan die door Samuel Rutherford, een puritein, heel mooi onder woorden is gebracht. Eeuwen geleden sprak hij van een komende en gaande Jezus. Dat wisselde zich af in die veertig dagen dat de Heere Jezus nog op aarde was. Dan was Hij weer even bij de discipelen en dan was Hij opeens weer verdwenen. Maar die momenten dat Hij bij Zijn discipelen was, ja, dat waren goede momenten. Want wat deed Hij? We kunnen het lezen in Handelingen 1. Hij opende de Schriften. Dat bleef Hij veertig dagen lang doen als Hij weer tot hen kwam. Hij gaf onderwijs over Zichzelf, over de weg van Zijn vernedering, over de weg van Zijn verhoging. Hij gaf onderwijs over het Koninkrijk der hemelen.

Maar ook die tijd zou voorbijgaan. Er zou weer een heel andere tijd aanbreken. Een tijd dat de Heere Jezus zelfs niet af en toe bij Zijn discipelen zou komen, maar helemaal lichamelijk uit hun ogen zou verdwijnen. Ja, er zou een tijd aanbreken dat de discipelen een moeilijke les moesten leren. En Gods kinderen begrijpen wel wat ik bedoel. Dat is nu dagelijks leven uit het geloof. Niet zien en toch geloven. En dat ging de Heere Zijn discipelen leren.

Toen brak die veertigste dag aan na Zijn opstanding. Voor de laatste keer zoekt Hij Zijn discipelen op. We mogen ervan uitgaan dat ze ergens samen waren in de stad Jeruzalem. Het zou me niets verbazen als dat ook nu weer in de o zo bekende opperzaal is geweest. Daar zitten ze dan. En dan komt de Heere Jezus binnen. Ja, de laatste keer dat Hij lichamelijk bij deze elf discipelen zal zijn. Ik stel me dat zo voor dat de Heere Jezus niet bij hen is gaan zitten, maar dat Hij Zijn discipelen aankeek en zei: Broeders, geliefde vrienden, kom, we gaan deze opperzaal verlaten. We gaan naar de Olijfberg. Dat heeft Hij wel meer gezegd. Ze waren dikwijls op die plek geweest. En elke keer als

ze daar waren, nam de Heere Jezus de leiding. Ook nu weer. En het staat er aan het begin van onze tekst: *En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië.*

De tijd was aangebroken dat de Heere Jezus zou opvaren naar de hemel. En Hij wilde dat de elf discipelen daarvan getuigen zouden zijn. Daarom leidde Hij hen naar Bethanië. Hij verliet de stad Jeruzalem en ging naar het stadje Bethanië, dat aan de zuidoostkant van Jeruzalem lag, aan de voet van de Olijfberg. Dus die woorden *Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië* betekenen heel eenvoudig: Hij leidde Zijn discipelen naar de Olijfberg. Maar waarom daarheen? Waarom juist daarheen? Hij leidde Zijn discipelen langs dezelfde weg uit de stad Jeruzalem als Hij dat ook veertig dagen geleden gedaan had, toen ze naar de hof van Gethsémané gingen. Daarom zou je kunnen zeggen, als we even terugdenken aan veertig dagen geleden, toen Hij hen leidde naar de voet van de Olijfberg, en nu op de Hemelvaartsdag, toen Hij hen leidde naar de top van de Olijfberg, dat er een eerste leiding en een tweede leiding is.

Ik kwam dat ook zo mooi tegen in een preek van wijlen dominee F. Bakker. Hij schrijft in een hemelvaartsprek: er is in het hemelvaartsvolk een eerste leiding voordat er een tweede leiding aanvangt. Ik vond dat zo'n mooie uitdrukking, dat ik hem maar in mijn preek verwerkt heb. Wat bedoelde hij daarmee? Precies hetzelfde wat de Heere Jezus Zelf al eens gezegd heeft tegen Zijn discipelen: *Die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.* Het is de weg van lijden tot heerlijkheid. Dat was de weg die Christus gegaan is. En wie nu een volgeling van Christus wordt, gaat Zijn voetstappen drukken. Dat is niet alleen een weg van verhoging, maar ook een weg van vernedering. Wie de voetstappen van Christus drukt, gaat niet alleen door de diepe dalen, maar ook over de hoge heuvelen heen. En dat wisselt zich af in het geloofsleven.

O, die voet van de Olijfberg was als het ware het langslopen van de plaats waar de hof van Gethsémané is, om vervolgens die berg te beklimmen. Daar is zoveel gebeurd. Daar heeft de Heere Jezus gekropen als een worm en geen man. Daar kwam God de Vader op Zijn Zoon af als de Rechter, met de beker van Gods toorn in Zijn hand. Daar zag Christus wat Hij aan het kruis moest gaan beleven en doorleven, namelijk dat Hij in plaats van zondaren moest nederdalen ter helle. Daar, aan de voet van de Olijfberg, sprak alles in de hof van Gethsémané van de hellevaart die Christus moest doorstaan. Daar heeft Hij gelegen in de angsten en de banden van de dood. Daar deden de angsten der hel de Borg alle troost missen. Daar werd Hij benauwd, omringd door droefenissen. Daar moest Christus ervaren: voor Mij moet er eerst een hellevaart zijn, wil Ik ten hemel kunnen opvaren, terug naar Mijn Vader. Dat was de weg van Christus. Dat ligt ook opgesloten in die woordjes: *Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië.*

En wat gaat er gebeuren als je een volgeling van deze Heere Jezus Christus mag worden? Dan ga je, zo zei ik net, Zijn voetstappen drukken. En dan moet je er maar op rekenen dat je ook met Hem vernederd wordt. Want er moet nog wat sterven bij een mens. En wil je ergens aan sterven, dan moet je vernederd worden. Sterven aan de zonde. Sterven aan je wereldgelijkvormigheid. Sterven aan je eigen ik. Wie worden er verhoogd? Wie zullen ook eens een hemelvaart ervaren? Degenen die met Christus vernederd worden. Hoe zal er ooit iets van hemelvaartsblijdschap kunnen zijn, als je in het drukken van de voetstappen van Christus niet iets gekend hebt van de smart en de droefheid vanwege de zonde? Hoe zal een mensenkind eeuwig kunnen leven, als hij hier niet aan de oude mens is gestorven? Hoe zal er ooit hemelvaartsblijdschap kunnen zijn zonder dat een mensenkind diepe droefheid kent over zijn zonde, over wat hij God heeft aangedaan met zijn zonde? En als hij in de Bijbel ontdekt wat hij verdiend heeft vanwege zijn zonde, hoe kan er ooit blijdschap zijn voor een mensenkind dat hoop en verwachting mag krijgen dat hij ook eens in dat Vaderhuis hierboven komen mag, als hij hier op aarde niet geleerd heeft wat hij ten diepste verdiend heeft?

Ik bedoel dat niet zwaar, gemeente, maar in overeenstemming met het heilige Woord van God. Wat hebben wij mensjes nu verdiend, die zo tegen God gezondigd hebben, die zo tegen God zijn opgestaan? Is het niet dat wij helwaardig zijn? Toch? En dat wordt nu geleerd als je de voetstappen van Jezus gaat drukken.

Maar dan gaat Hij ook zorgen dat de droefheid veranderd wordt in blijdschap. Daarom neemt Hij de leiding. Hij leidde Zijn discipelen van de voet van de Olijfberg naar de top van de Olijfberg. En zouden de discipelen niet herinnerd zijn toen ze langs die hof van Gethsémané geleid werden, aan wat daar veertig dagen geleden gebeurd is? Mogelijk heeft de Heere Jezus er opnieuw op gewezen en het vanuit de Schriften geopenbaard.

O Mijn discipelen, Ik herinner u eraan hoe Ik daar in uw plaats zo moest worstelen, zo moest lijden, zo moest strijden, vanwege uw zonde, vanwege uw vloek, vanwege uw dood. O discipelen, daar aan de voet van de Olijfberg wist Ik het: Ik moet voor jullie door de poorten van de hel gaan om de poort van de hemel te kunnen openen.

En dat heeft Hij gedaan, gemeente. Want door die diepe weg van lijden en sterven heeft Hij een weg gebaad tot het Vaderhart van God. Hij heeft een weg gebaad met Zijn bloed. Dat is een verse en levende weg. En Hij wist het aan het kruis van Golgotha: Zijn Vader was volkomen tevreden met het offer dat Hij bracht. Hij wist het toen Hij opgewekt werd uit de doden: Mijn Vader is niet meer vertoornd, maar door Mijn offer en door Mijn bloed is Mijn Vader met Mijn kerk verzoend.

O, dat wordt een wonder voor een zondaar, die ontdekt: nu heb ik met mijn zonden de poort naar de genadetroon gesloten, maar nu heeft Christus met Zijn bloedstorting al die belemmeringen weggenomen. Hij heeft als het ware de sleutel genomen en gedoopt in het bloed dat Hij Zelf gestort heeft, om met die sleutel de hemelpoort te openen, in de wetenschap: Mijn Vader heeft Mij daar de toestemming voor gegeven.

O, Hij Die nedergedaald is ter helle, is Dezelfde Die opgevaren is naar de hemel. En Hij wist het door de angsten en de droefheid van de hel heen: straks zal Ik met vreugde ingaan in het huis van Mijn Vader, met zijn vele woningen.

Wat ligt er veel opgesloten in die eerste woorden, gemeente: *En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië.* Veertig dagen geleden een eerste leiding, die sprak van vernedering. En nu, veertig dagen later, een tweede leiding, die sprak van Zijn verhoging.

2. De oorzaak van die blijdschap

Hoe werd Hij op de Olijfberg verhoogd door Zijn Vader? Hoe werd Hij opgenomen in hemelse heerlijkheid? Wat is het laatste wat Zijn discipelen van de Heere Jezus zagen? Dat Hij Zijn handen heeft uitgespreid over hen. En terwijl Hij Zijn handen over Zijn discipelen uitspreidde, voer Hij op naar de hemel. Daarin vinden wij de oorzaak van de hemelvaartsblijdschap.

Gemeente, het was een heel plechtige gebeurtenis op de Olijfberg. We hoeven niet veel fantasie te hebben om ons daar een voorstelling van te maken. En daar staan die elf discipelen. Ik geloof dat ze in een kring gestaan hebben, en Jezus in het midden. En daar laten de voeten van de Heere Jezus de aarde los. En Hij stijgt omhoog. Wat moet dat geweest zijn. En terwijl Zijn voeten de aarde loslieten, waren daar die twee handen, die Hij zegenend ophief over die elf discipelen, en in hen over Zijn ganse kerk.

Hoe kwam Hij daar openbaar met die zegenende handen? Als een Priester. Want u weet toch wel wat er in het Oude Testament gebeurde bij het morgenoffer en het avondoffer. 's Morgens om negen uur en 's middags om drie uur. Als dan de dienstdoende priester zijn werk ging doen, deed hij drie dingen. Eerst ging hij offeren op het brandofferaltaar. En als dat offer klaar was, nam hij van de kolen van het brandofferaltaar en dat vermengde hij met wierook. Daarmee ging hij het heiligdom binnen om bij het kleine reukofferaltaar te bidden voor het volk. En als hij dan in het heiligdom gebeden had voor het volk, op grond van het offer, keerde hij weer terug in de voorhof en legde hij de zegen, op grond van het offer en op grond van zijn voorbede voor Gods aangezicht, op het volk. Het was dus een zegen die in de weg van het offer en in de weg van de voorbede verkregen was. Dat beeld moeten wij vasthouden als we vanmorgen in de geest Christus zien opvaren naar de hemel met zegenende handen.

Kon het eens zijn dat je vanmorgen in de geest op de Olijfberg mag zijn en dat de Heilige Geest voor het eerst of bij vernieuwing in je hart het ware geloof werkt? Want dan zie je wat. Echt waar. Als de Heilige Geest vanmorgen het geloof in je hart werkt, dan ga je wat zien. Dan ga je zien wat de discipelen letterlijk zagen. Alleen zie je nu niet letterlijk, maar door het geloof.

Wat zagen die discipelen nu toen Jezus Zijn handen over hen uitspreidde? Toen ze omhoog keken in die handen, zagen ze littekenen. En die kenden zij. Die hadden ze eerder gezien. Want met de opstanding van Christus had Hij toch ook Zijn handen aan de discipelen laten zien. Toen heeft Hij zelfs gezegd: *Ziet Mijn handen*. En toen Hij een week later opnieuw aan Zijn discipelen verscheen, toen Thomas er ook bij was, heeft Hij toch heel speciaal tegen Thomas gezegd: *Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen; en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig*. En waar liep dat op uit? Wat was daar de vrucht van, het zien in Jezus' handen? *De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen*. En we hebben Thomas horen uitroepen in Johannes 20: *Mijn Heere en mijn God!* Toen sprongen die harten van de discipelen op van vreugde, want zij zagen in de handen van hun Meester, door het geloof, de littekenen die spraken van Zijn kruisdood. Dat waren overwinningstekenen van dat volbrachte offer aan het kruis van Golgotha, dat Christus bracht als het Lam Gods.

Heb je weleens door het geloof in de handen van Christus mogen zien? Heeft de Heilige Geest je weleens geleid tot de littekenen in die zegenende handen van de Borg? En gaf de Heilige Geest door het Woord toen licht over de diepe betekenis van de littekenen in de handen van Christus?

Weet u wat de littekenen van Christus in Zijn handen prediken voor Zijn ganse kerk? Dit:

*In het kruis zal 'k eeuwig roemen,
En geen wet zal mij verdoemen;
Christus droeg de vloek voor mij.
Christus heeft voor mij geleden,
Hij is voor mij gestorven,
Heeft genade mij verworven,
'k Ben van dood en zonde vrij.*

Is dat geen wonder? O kerk des Heeren, wanneer heb je voor het laatst die littekenen mogen zien? En mocht de betekenis van dat lied gaan ruisen in je ziel? Het zijn diezelfde handen met diezelfde littekenen die de discipelen zagen toen Christus Zijn handen zegenend over hen uitspreidde. En opnieuw geloof ik dat die handen van Christus hen toeriepen: *Het is volbracht*. Volbracht voor u, o Mijn kerk. Zie in Mijn handen. Zie de littekenen in Mijn handen. En kijk eens goed wat er in die littekenen te vinden is. In die littekenen staat uw naam gegraveerd. En die littekenen in Mijn handen zeggen: *En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der*

eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. O, wat zalig om zo in die gezegende handen van Christus te mogen zien. En als daar geloof in meekomt, gemeente, dan gaan de snaren van je ziel trillen. En dan gaat het zingen in je hart: Milde handen, vriendelijke ogen, Zijn bij U van eeuwigheid.

En dan te bedenken dat die handen je eigenlijk hadden moeten wegwerpen, met een mannelijke wegwerping, zoals ergens in de Bijbel staat. En dat zou helemaal in overeenstemming zijn met Gods rechtvaardigheid, met Zijn heiligheid, om je weg te werpen. Maar dat doet de Heere niet met degene die zalig wordt. Nee, Hij gaat ze vertroosten met die littekenen in Zijn zegenende handen. En die littekenen zeggen tot de ganse kerk, van de kleinste tot de grootste toe: nu ligt het voor eeuwig goed tussen God en uw ziel, door Mijn bloed. En daarom zullen die doorboorde handen van Christus niet gesloten blijven, maar zich zegenend ontsluiten om Zijn kerk te zegenen met alle geestelijke zegeningen die er in Christus te vinden zijn. Begrijpt u nu waarom ik zeg dat Christus op zo'n bijzondere, zo'n plechtige wijze werd opgenomen in de hemel? Met zegenende handen, die veertig dagen geleden doorboorde handen waren. En dat was nu de weg om al die zegeningen te verwerven. Zegen, dat staat tegenover vloek. En wat wil in de Bijbel vloek zeggen? God is tegen mij. Ik heb God in alles tegen. En dat ligt aan mijzelf, vanwege mijn zonde, vanwege mijn schuld. Maar Gods zegen wil zeggen: God is voor mij. God is met mij. In Christus. En die zegen legt Christus op Zijn kerk als Hij opvaart naar de hemel.

Misschien heeft Hij als laatste nog wel gezegd wat Hij eeuwen geleden al bevolen had aan de priesters in het Oude Testament, de zegen die elke dag op het volk gelegd moest worden: *De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede! O, is er een grotere zegen denkbaar? Zo God voor u is, wie zal dan nog tegen u kunnen zijn? O kerk des Heeren, Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, zal Hij dan ook met Hem niet alle dingen schenken? Moet je toch eens luisteren hoe Paulus de hemelvaartszegen onder woorden brengt in zijn brief aan de gemeente van Efeze: Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelven.*

Dan zie ik daar die discipelen staan. En wie mag er vanmorgen in de geest bij staan, ziende op de handen van Christus die zich zegenend uitbreiden, bikkend op die littekenen die zeggen: *Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.* U bent door Mijn offer door Mijn Vader aangenomen als kinderen van de Vader. Wat een zegen. Wat een hemelvaartszegen is dat.

Zo werd Christus nu opgenomen in de hemel. In goddelijke kracht voer Hij Zelf op ten hemel. Maar onze tekst zegt heel bijzonder dat Hij opgenomen werd in de hemel. Dat was een daad van de Vader Zelf. En hoe deed de Vader dat? Dan ga ik u even wijzen op dat woordje *opgenomen* in onze tekst. Het Griekse woord dat daar staat, kunnen we ook als volgt vertalen: de Vader heeft Zijn Zoon omhoog gedragen. Dat is een mooi woord. Opgenomen betekent dus: omhoog gedragen.

Maar wie hebben dat dan gedaan? Wie hebben de Heere Jezus als het ware vergezeld toen Hij de hemelse heerlijkheid inging? Dat kunnen we in de Bijbel vinden. Dat hebben de engelen gedaan. Mag ik het zo eens zeggen vanmorgen? De Vader had Zijn engelenleger al klaarstaan in de hemel om Zijn Zoon te gaan opnemen in de hemel, om Zijn Zoon te dragen, te vergezellen, tot aan Zijn troon, om werkelijk waar te maken: *God vaart op met gejuich.* Want als wij denken aan de engelen, dan worden die in de Bijbel nog wel eens voorgesteld als wolken. Wist u dat? Als er staat dat Jezus met de wolken zal terugkeren, betekent dat niet alleen dat er letterlijk wolken bij zullen zijn, maar ook dat Hij omringd zal zijn door een wolk van engelen. Zo lees ik in het Oude Testament, in een afscheidsrede van Mozes tot het volk: *Niemand is er gelijk de God, o Jeschurun! Hij rijdt op den*

hemel tot uw hulp, en in Zijn hoogheid op de bovenste wolken. En dan worden daar niet alleen letterlijk wolken bedoeld, maar ook de engelen.

Zo is Hij opgevaren naar de hemel. Zo zal Hij ook terugkomen uit de hemel, op de wolken des hemels, dat is: met de engelen. Daarom mogen we het op Hemelvaartsdag zo zeggen: Christus werd als het ware door de engelen omringd, door de engelen gedragen, tot in de schoot van Zijn Vader. Daar kwam Hij toch vandaan? *Die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard.* Dan zie ik het als het ware voor me, dat daar de poorten van de hemel opengaan en dat Christus binnentreedt in de hemel, omringd door die wolk van engelen, en dat daar in de troon de Vader staat te wachten. Hij nam Hem op. Hij nam Hem aan. En Hij verhoogde Hem aan Zijn rechterhand.

O, dat maakt die opname van Christus, die hemelvaart, ook zo groot. Christus werd toegelaten. Christus werd toegelaten op grond van Zijn bloed, dat vrede geeft met God. O, Hij kon naderen voor het aangezicht van Zijn Vader met Zijn bloed. Niet voor Zichzelf, maar voor Zijn volk. Want toen Hij daar met die engelen verscheen voor het aangezicht van Zijn Vader, nam Hij in Zijn hart al Zijn kinderen mee. En ook dat staat zo duidelijk in de Bijbel beschreven: *Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus... en heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus.* Dat wil zeggen: al de mensen van die schare die niemand tellen kan, droeg Christus in Zijn hart mee toen Hij naar de hemel ging.

Dan kom ik nog bij een andere betekenis van het woordje *opnemen* vanuit de Griekse grondtekst. Dat kan ook betekenen: geleid worden. Dus wat deed Christus toen Hij opgenomen werd in de hemel? Toen werd Hij tot de Vader geleid. En toen Christus tot de Vader geleid werd, nam Hij Zijn kerk mee en heeft Hij als het ware Zijn ganse kerk tot Zijn Vader geleid. Dan hoor ik Petrus zeggen: *Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.*

Dan ga ik iets heel teers zeggen. Daar zie ik de Heere Jezus staan voor het aangezicht van Zijn Vader op Hemelvaartsdag. En ik hoor Hem Zijn mond opendoen. Ik hoor Hem spreken tot Zijn Vader: O Vader, hier ben Ik, Uw geliefde Zoon. Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij gegeven hebt om te doen. Ik heb Uw deugden verheerlijkt. Ik heb Uw volk verlost. Ik heb Mijn bruidskerk gekocht. Ziet, hier ben Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt.

Dat is nu gebeurd op Hemelvaartsdag. Dat is de grote zegen van Hemelvaartsdag. En daarom strekte Hij Zijn handen uit over die discipelen toen Hij opgenomen werd in de hemel, opdat Zijn kerk door de Heilige Geest zou geloven: nu ben ik met Hem opgenomen tot de Vader. Nu ben ik met Christus geleid tot de Vader. Nu al, en straks volkomen.

Daarom wil Hemelvaart ook dit zeggen: omdat Christus opgenomen is in de hemel, zullen al Zijn kinderen ook eens opgenomen worden in de hemel. Want Hij ging toch om plaats te bereiden. En Hij heeft het toch gezegd: als Ik dat gedaan heb, kom Ik terug, en zal Ik Mijn kerk ook thuisbrengen in het Vaderhuis hierboven. En nog bidt Hij voor het aangezicht van Zijn Vader, ook op dit moment: *Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt.* En die zaligheid ligt nu te wachten voor een schare die niemand tellen kan. Daar zullen oude mensen zijn, mensen in de kracht van hun leven, jongeren, kinderen, zuigelingen, zelfs ongeboren levens. Wat een hemelvaartszegen. En ze zullen er allemaal komen, want Christus ging hun voor.

En in die tijd dat er nog een deel van die strijdende kerk op aarde is, en dat er nog toegebracht moeten worden, is Hij wel in de hemel, maar Hij laat Zijn kerk op aarde geen wezen. Want Hij heeft

het gezegd: *Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven*. En dat is de Heilige Geest. En Die zal tot de wederkomst bij en in Zijn kerk blijven. En die belofte hoorden nu ook de discipelen op de Olijfberg. Toen moesten ze terug. Terug naar Jeruzalem. Om te wachten, te verwachten, op de vervulling van Christus' belofte. Ook die zegen vloeide voort uit de zegenende handen van Christus.

3. De werkzaamheid in die blijdschap

En wat was daar nu de vrucht van? Grote blijdschap. En die blijdschap maakt hen werkzaam. Ja, door de opname van Christus, onder Zijn zegenende handen, werden die discipelen zeer verblijd. Dat blijkt uit vers 52: *En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap*. Daar heb je nu dat wonderlijke: een scheiding en toch blijdschap. Want er bleef wat achter in hun hart. Wat dan? We kunnen het vinden aan het einde van het Mattheüsevangelie. Want daar op de Olijfberg heeft het ook geklonken: *En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld*. En al zagen ze Hem letterlijk niet meer, des te meer ervoeren ze Christus in hun hart.

En dat deed hen Christus aanbidden. Ook zo'n prachtig woord dat hier in onze tekst staat, zeker als je gaat kijken wat er in de grondtekst staat. We kunnen het zo zeggen vanmorgen: de zegen van Hemelvaart leidde tot aanbidding. Wat betekent dat? Heel letterlijk betekent dat woord in het Nieuwe Testament: op de grond vallen, met je gezicht op de grond gaan liggen uit eerbied voor de Heere. Dus ik zie het in gedachten voor me: ze stonden daar eerst op die Olijfberg, en toen ze Jezus zo omhoog zagen varen, zijn ze alle elf op de grond gevallen. Daar lagen ze geknield, met hun hoofd naar beneden, om hun Koning Jezus te aanbidden. Zij aanbaden een verhoogde Koning. Zij eerden Hem en in Hem de Vader.

Maar er is ook nog een tweede betekenis, een diepere, een geestelijke betekenis. Het woordje *aanbidden* betekent ook: eer betonen. En dan roept dat woord een beeld op uit het Oude Testament, hoe in het oude Oosten een onderdaan van een koning eer betoonde aan de koning. Dan kon het weleens gebeuren, jongens en meisjes, dat iemand uit het koninkrijk, iemand van de burgers, bij de koning wilde komen of moest komen. Dan zat die koning daar op een troon, met zijn voeten op een soort krukje, een voetbank. En dan kwam zo'n onderdaan heel dicht bij de troon. Dan gebeurde het weleens dat een koning zijn scepter uitreikte, die hij in zijn hand had. Of dat hij gewoon zijn hand uitreikte naar die onderdaan. Of dat hij zijn voet naar voren stak. En dat was voor die onderdaan een teken om eer te betonen aan de koning. Hoe deed zo'n onderdaan dat dan? Dan drukte hij een kus op die voet, of op die hand, of aan het uiterste van die gouden scepter. Het gebeurde ook bij de afgodendienaars in het Oude Testament. Als ze dan bijvoorbeeld de afgod gingen dienen, dan kusten ze ook zo'n beeld. We kunnen dat bijvoorbeeld vinden in 1 Koningen 19 vers 18. Dan gaat het over die zeventuizend die de knie voor Baäl niet gebogen hebben en hem niet gekust hebben met hun mond.

Dus dat woord *aanbidden* betekent ook: kussen, een kus geven. Nu konden de discipelen dat op de Olijfberg natuurlijk niet letterlijk doen, want de Heere Jezus was opgevaren naar de hemel en er kwam ook nog eens een wolk tussen, zodat ze Hem niet meer zagen. Maar dan moeten we naar de geestelijke betekenis van Hem een kus geven.

En wist u dat dat heel bijbels is? En weet u dat degenen die de Heere vrezen, die Christus leren kennen, gaan verstaan wat dat is? Kind van God, ik weet het wel: je wilt zo graag een kus van Hem krijgen. En dat geeft Hij toch bij tijden. Maar mag ik het eens heel eerbiedig vragen? Heb je de Heere Jezus weleens een kus gegeven? Ja, maar dominee, wat is dat dan? Ik hoef u toch alleen maar te wijzen op Psalm 2, waar zelfs de oproep klinkt: *Kust den Zoon*. Wat is dat dan? Gemeente,

dat is nu weer zo'n uitdrukking die een geloofsdaad wil weergeven. Laat ik het heel eenvoudig zeggen. De geestelijke betekenis van *kust den Zoon* is dit: dat je door het geloof Christus mag aannemen als uw Koning, en daarbij je liefde aan Hem mag betonen. Het is een gelovige reactie op Christus' woorden en daden. Want Christus' woorden en daden voor Zijn kinderen zijn niets anders dan een uiting van Zijn grote liefde tot allen die zalig worden. Hij heeft hen liefgehad met een eeuwige liefde. Maar als Christus Zijn liefde in het hart van een mensenkind gaat uitstorten en je mag iets van die onuitsprekelijke zondaarsliefde beleven, dan kan het niet anders of er komt wederliefde. Al is het dat je vanmorgen niet verder kunt komen dan dat je onder tranen met Petrus uitroept: *Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb*. Gemeente, als dat oprecht in je ziel mag zijn, dan mag je Hem geestelijk kussen. Dat is het.

Dan spreekt Hooglied 1 vers 2 over *de kussingen Zijns monds*. En de reactie daarop is wederliefde. Dan schrijven onze kanttekenaren bij Hooglied 1 vers 2 dat wij Christus kussen als wij met een oprecht geloof, hartelijke liefde, kinderlijke vrees en eerbied Hem erkennen als onze Heere en Zaligmaker, en ons aan Hem ten enenmale onderwerpen en Hem gehoorzamen. Dat is ook een betekenis die in het woordje *aanbidden* ligt opgesloten. Christus kussen, dat is de vrucht van Hemelvaart met een hart vol blijdschap.

En in die gestalte keerden ze weer terug naar Jeruzalem, vol van de liefde van Christus, vol van de liefde van de Vader, en met diezelfde liefde verlangend naar de komst van de Geest, Die beloofd was en komen zou niet lang na deze dagen. Nee, het was met de discipelen niet zoals met Naomi, van wie wij lezen in het boek Ruth: *Vol toog ik weg, maar de HEERE heeft mij ledig doen wederkeren*. Hier is het precies andersom. Leeg gingen ze mee de Olijfberg op en vol keerden ze terug. Waarheen? Naar Jeruzalem, naar de bloedstad, waar zoveel vijandschap was tegen Christus en Zijn kerk. Maar geen nood, de blijdschap overheerste. En dan ben je niet meer bang voor de vijandschap. Dan kun je zingen:

*Want God was aan mijn zij;
Hij ondersteunde mij
In 't leed dat mij genaakte;
Ik zal, vol heldenmoed,
Omdat mij Zijn hand behoedt,
Tienduizenden niet vrezen.*

Zo gingen ze terug. En daar moesten ze blijven totdat de belofte vervuld werd, dat de Heilige Geest zou komen. *En zij keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap*. En wat deden ze toen? Toen gingen ze God loven. Toen gingen ze God danken. Gemeente, dat wordt op aarde geleerd, op de school van de Heilige Geest: loven en danken. Wat is dat? Loven betekent vanuit de grondtekst: God goedkeuren. En dan heel in het bijzonder hier: in Zijn weldaden, in Zijn genade, in Zijn zegeningen. En dan het woordje *danken*. Daar wordt hetzelfde woord gebruikt als in vers 50, wat daar vertaald is met *zegenen*. Weet u wat danken ten diepste is? Met de zegen van God terugkeren tot God. Dat is danken.

Dus als je nu een zegen vanmorgen onder de prediking gekregen hebt uit de zegenende handen van Christus, die doorboorde handen waren, dan kan het niet anders of je komt straks op je knieën terecht in de eenzaamheid, en dan mag je met die zegen terugkeren tot God om Hem te danken. *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave*.

En zo keerden ze terug. Zo waren ze samen in de opperzaal. Niet alleen die elf discipelen, maar we lezen verder in het boek Handelingen ook dat het uiteindelijk een groep mensen is geweest van

honderdtwintig zielen, eendrachtiglijk bijeen, lovende en dankende God, en tegelijk aanhoudend smekend om de vervulling van Gods belofte.

O, ik zou zo graag daarbij hebben willen zitten, bij die honderdtwintig mensen daar in die opperzaal in Jeruzalem, tussen Hemelvaart en Pinksteren, met een hart vol blijdschap, lovende en dankende voor dat grote werk dat een drie-enig God gedaan heeft tot zaligheid van een goddeloze zondaar. Dat geeft blijdschap. Dat doet zingen:

*Rechtvaardig volk, verheft uw blijde klanken,
Verheugd in God, naar waarde nooit te danken;
Zingt vrolijk, roemt Zijn deugden t' allen tijd,
Gij, die oprecht van hart en wandel zijt.*

Er wordt veel gezongen in deze wereld en er wordt ook blijdschap gekend in deze wereld. Maar het is niet de blijdschap die we hier tegenkomen bij de discipelen op Hemelvaartsdag. Kent u die blijdschap? Die blijdschap wordt hier op aarde gekend als je bekeerd wordt. O ja, ook droefheid, maar ook blijdschap. Want allen die zalig worden, gaan straks in de hemel geen vreemd werk doen. Straks in de hemel is er een volkomen loven en prijzen. Maar hier op aarde wordt het in beginsel geleerd.

Dan wil ik afsluiten met een vraag. Dat vind ik nu zo'n mooie vraag voor Hemelvaartsdag: zou je naar de hemel willen? Kinderen, jongeren en ouderen, zou je naar de hemel willen?

Ja dominee, natuurlijk.

Ja, maar wat wil je daar dan gaan doen? Waarom wil je naar de hemel? Wat trekt je daar dan? Als je nog onbekeerd bent, weet je dat eigenlijk niet. Je kunt het misschien verstandelijk wel zeggen, maar je weet het niet met je hart, wat je daar moet gaan doen en waarom je daar eigenlijk heen wilt. Maar als je nu een nieuw hart krijgt en de Heere gaat Zijn liefde in je hart uitstorten, dan ga je het in beginsel begrijpen waarom je naar de hemel wilt. Al kom je erachter dat die hemel door je zonde gesloten is. Jawel. Maar als je dan mag leren hoe Christus die weg geopend heeft, en hoe Hij een weg gebaad heeft, en dat Hij een plaats bereid heeft voor Zijn kinderen, als je dat mag leren geloven, dan ga je ook antwoord krijgen op die vraag: waarom wil ik nu naar de hemel? Wat trekt mij daar nu in de hemel? Waarom zou ik daar eenmaal willen zijn?

Dat weten Gods kinderen: Het is om God. Het is vanwege de Vader. Het is vanwege de Zoon. En het is vanwege de Heilige Geest. Want de hemel is dit: daar heeft de diepgevallen mens door het offer van Christus zijn God weer terug. En daar heeft God Zijn volk weer terug. De hemel is dit: *Zo zullen wij altijd met den Heere wezen.* En als we dat mogen kennen, dan kunnen er te midden van de droefheid en smart hier op aarde weleens momenten zijn dat je hart ook vervuld wordt met hemelvaartsvreugde, in de wetenschap: het is een verdrukking van tien dagen, maar straks mag ik eeuwig bij de Heere zijn. En met het oog op die toekomst mag het hart weleens vervuld worden met blijdschap en gaan zingen:

*Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer,
Gelijk een bron zich uitstort op de velden;
Wanneer ik door Uw Geest Uw wetten leer,
Dan zal mijn tong Uw redenen vermelden;
Want Uw geboën zijn waarlijk recht, o HEERE!
Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.*

Amen.